

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: סלינה	שם משפחה: שוורץ שלינגר
----------------	------------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: ויינברג		בלועזית Weinberg	
שם פרטי איתו נולדתי: סלינה		בלועזית Selina	
שם פרטי ושם משפחה של האב: אליהו ויינברג		שם פרטי ושם נעורים של האם: פאולה	
שם פרטי ושם משפחה של האב: אליהו ויינברג		שם פרטי ושם נעורים של האם: פאולה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בוקרשט		מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בוקרשט	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בוקרשט		מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בוקרשט	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: בוקרשט, רומניה (שם העיר או האזור ושם הארץ)		מקומות מגורים בתקופת המלחמה: בוקרשט, רומניה (שם העיר או האזור ושם הארץ)	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: בוקרשט רומניה		תאריך השחרור: 1945	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'		שנת עליה: 1962	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה "פוסה"	

נא ספרי/י על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

נולדתי ב-1935 בבוקרשט שבברומניה, לאימא פאולה ולאבא אליהו ווינברג, ששם החיבה שלו היה "יונל". הייתי בת יחידה להורי, אבא היה מוכר נעליים, ואימא הייתה עקרת בית. הייתה בעיר קהילה יהודית ענפה ומשגשגת, ואני למדתי בבית ספר ממשלתי, ולאחר מכן בבית ספר יהודי גדול. באותם ימים משפחתי חיה חיי אושר ורווחה.

הרומנים נכנסו עם פרוץ המלחמה ברומניה ב-1940, ובהשפעתם של הגרמנים התנהגו בצורה קשה ואכזרית ליהודים. הם חייבו את היהודים לעבוד טלאי זהוב, אסרו עלינו לערוך קניות ברוב החנויות, ולא יכולנו להסתובב בלילה ברחוב. את אבא לקחו לעיר "פוסדה" ברומניה, שהייתה במרחק כ-400 קילומטר מבוקרשט, ושם העבירו אותו בעבודת פרך, הוא חפר באדמה והוציא בלוקים כבדים כדי לבנות כבישים. היה לנו מעט קשר עם אבא מפעם לפעם ע"י מכתבים, ולאחר כשנתיים שיחדנו כמה קצינים בכירים, וכך שחררנו אותו. לאחר שאבא חזר הביתה, הוא המשיך לעבוד בחנות נעליים שבה עבד בייצור.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

המלחמה הסתיימה ב-1945, ואני חזרתי ללימודים ולמדתי 9 שנים. בשנת 1954 התחלתי ללמוד לימודי היסטוריה באוניברסיטה, ובשנת 1955 פגשתי את בעלי נורברט, שהיה מהנדס רדיו ועבד ברדיו המקומי בבוקרשט. הכרנו במשך תקופה קצרה, והתחתנו באוגוסט 1955. לאחר מכן אני המשכתי בלימודי, ובעלי המשיך בעבודתו ברדיו.

בשנת 1958 הגשנו בקשת עליה לישראל, ומיד עם הגשת הבקשה פוטר בעלי בעבודתו ברדיו, והחל לעבוד עבודת פרך במאפיה המקומית על מנת להתפרנס. הגשת הבקשות לעליה לישראל נעשו במשרדים של המשטרה המקומית, כשהמשטרה הקציבה כניסה של חמישים איש ליום על מנת להגיש את הבקשות. כך נוצר מצב שכל לילה המתינו מאות אנשים מחוץ לבניין, על מנת לזכות בבוקר להיות מהחמישים הראשונים שנכנסים לבניין, ואני הייתי ביניהם. מצאתי את עצמי כל לילה מחכה מחוץ לבניין, עם יוכוחים על התור ודחיפות ומכות בין האנשים. באחד הלילות, היה זה יום חמישי, עברה במקום משאית כיבוי אש, והתיזה עלינו התזת מים נוראית מהצינור, התזה שפגעה בעצמותינו והשאירה אותנו רטובים ופגועים כל הלילה הקריר.

בינתיים סיימתי את לימודי ההיסטוריה שלי. עם סיום לימודי התחלתי לעבוד כמורה, אך זה היה בכפוף להסתרת העובדה שהגשתי בקשה לעלייה לישראל, מפני שאילו ידעו זאת, לא היו מקבלים אותי לשום עבודה.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בשנת 1962, לאחר אישור הבקשה לעלות לישראל, עברנו ליוגוסלביה ומשם לעיר טרייסט באיטליה ומשם לנאפולי. אחר כך עלינו לאונייה "פוסה", זו הייתה אונייה צרפתית שזו היתה לה הפלגתה האחרונה לישראל. מיד עם הגיענו לישראל הועברנו למעברות באשקלון, ולאחר כשמונה חודשים הועברתי ללימודי עברית בפתח תקווה, ואת בעלי שלחו לעבודה בפרדס תפוזים בקיבוץ גבעת השלושה. מדי שבוע בשבוע הוא הלך ברגל כעשרה קילומטר עד לפתח תקווה כדי לבקרני.

לאחר כשישה חודשים בעלי קיבל עבודה כהנדסאי רדיו בתל אביב, ברדיו "קול ישראל", ומיד כשהייתה לו משכורת קטנה, חודשיים לאחר מכן, הוא שכר עבור שנינו בית ברמת גן, וכך חזרנו להתגורר יחד. לאחר כשנה עברנו להתגורר בחולון, וגרנו שם עד 2010. כיום הננו גרים במודיעין, ויש לנו שני בנים וחמישה נכדים.

ראיון: דוד פבר

מודיעין, יולי 2013